

UZASADNIENIE

Powód R. J. złożył przeciwko M. P., J. P., G. P. i (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. pozew o uznanie za bezskuteczne w stosunku do niego następujących czynności prawnych:

a) umowy sprzedaży z dnia 21 sierpnia 2012 roku zawartej przed notariuszem A. B. (Repertorium A nr 3326/201) pomiędzy A. P. (1) działającą w imieniu M. L. (1) a (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. reprezentowaną przez M. P. (wypis aktu notarialnego – k. 32) dotyczącej prawa użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej położonej w Z. przy ulicy (...) stanowiącej działkę oznaczoną numerem (...) o obszarze 23 arów 40 m², dla której Sąd Rejonowy w Zgierzu V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...) oraz prawa własności znajdujących się na tej nieruchomości budynków i urządzeń;

b) umowy sprzedaży z dnia 22 lipca 2014 roku zawartej przed notariuszem A. B. (Repertorium A nr 4062/2014) pomiędzy (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. reprezentowaną przez D. P. a M. P., J. P. i G. P. dotyczącej prawa użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej położonej w Z. przy ulicy (...) stanowiącej działkę oznaczoną numerem (...) o obszarze 23 arów 40 m², dla której Sąd Rejonowy w Zgierzu V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...) oraz prawa własności znajdujących się na tej nieruchomości budynków i urządzeń.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że w dniu 31 marca 2009 roku zawarł z dłużnikiem M. L. (1) umowę pożyczki na kwotę 100.000 złotych oraz że wobec braku spłaty powyższej pożyczki w umówionym terminie M. L. (1) w dniu 8 lipca 2013 roku w akcie notarialnym (Repertorium A numer (...)) przed notariuszem Ł. A. złożył oświadczenie, iż jest on dłużnikiem R. J., a następnie poddał się egzekucji na zasadzie art. 777 § 1 pkt. 5 k.p.c. do kwoty 150.000 złotych. Powód wskazał nadto, że wszczął przeciwko dłużnikowi M. L. (1) postępowanie egzekucyjne, które wobec bezskuteczności egzekucji zostało umorzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Cieszyńcu – M. N. postanowieniem z dnia 3 września 2014 roku (sygn. akt Km 325/14). Powód podał, że następnie zostało ujawnione, iż dłużnik M. L. (1) świadomie działał z pokrzywdzeniem jego jako wierzyciela, gdyż w dniu 21 sierpnia 2012 roku poprzez swojego pełnomocnika A. P. (2) (siostra M. L. (1)) dokonał sprzedaży wartościowego składnika swojego majątku, tj. prawa użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej położonej w Z. przy ul. (...) oraz prawa własności znajdujących się na tej nieruchomości budynków i urządzeń za kwotę 220.000 złotych na rzecz reprezentowanej przez M. P. (siostrzeniec M. L. (1)) (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z., której współnikami byli M. P. oraz G. P. i J. P. (siostrzenice M. L. (1)), a prezesem zarządu – D. P. (mąż siostry M. L. (1)). Nadto powód podał, że w dniu 22 lipca 2014 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. reprezentowana przez D. P. sprzedała przedmiotowe prawo użytkowania wieczystego oraz prawo własności znajdujących się na działce budynków na rzecz M. P., G. P. i J. P. w udziałach po 1/3 za łączną cenę w kwocie 231.000 złotych.

Powód wskazał, że w takich okolicznościach żądanie pozwu jest uzasadnione, z uwagi na to, iż czynności prawne podjęte przez dłużnika M. L. (1) oraz przez pozwanych miały na celu jego pokrzywdzenie jako wierzyciela, bowiem nie mógł się on zaspokoić z majątku M. L. (1). Powód podniósł, że dłużnik M. L. (1) działał ze świadomością pokrzywdzenia jego jako wierzyciela, gdyż dłużnik wiedział o zaciągniętym wobec niego zobowiązaniu (umowa pożyczki), którego to nie wykonał w terminie, a mimo to dokonał czynności prawnej mającej na celu wyzbycie się posiadanego majątku na rzecz swojej rodziny celem uniknięcia egzekucji z tego majątku. Powód podał, iż powyższe wskazuje, że zarówno dłużnik, jak i pozwani dokonali wyżej wskazanych czynności ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela, a nadto wskazał na domniemanie wiedzy osób trzecich o działaniu dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli w przypadku osób trzecich pozostających w bliskim stosunku z dłużnikiem (art. 527 § 3 k.c.), co – w jego ocenie – niewątpliwie miało miejsce w niniejszej sytuacji z uwagi na pokrewieństwo łączące strony powyższych czynności prawnych. (pozew k. 2 – k. 10)

W odpowiedzi na pozew pozwani wnieśli o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości dwukrotnej stawki minimalnej. Pozwani podnieśli, że w zamian za sprzedaną nieruchomość M. L. (1) otrzymał ekwiwalent w postaci ceny sprzedaży w kwocie 220.000 zł. Ponadto pozwani podnieśli, że M. L. (1) posiada środki umożliwiające spełnienie świadczenia wobec powoda, a niniejsze postępowanie jest wynikiem działań podjętych przez powoda wspólnie i w porozumieniu z dłużnikiem. (odpowiedź na pozew –k.130-138)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 31.03.2009 r. została zawarta umowa pożyczki, na mocy której R. J. udzielił M. L. (1) pożyczki w kwocie 100.000 zł. Pożyczkobiorca zobowiązał się do zwrotu pełnej kwoty pożyczki jednorazowo w terminie do dnia 30.09.2010 r., łącznie z odsetkami ustawowymi za okres od dnia podpisania umowy do dnia zwrotu pożyczki. W razie nieterminowej spłaty pożyczki pożyczkobiorca był zobowiązany do zapłaty odsetek za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP. (umowa pożyczki –k.21)

Powód przełał na rachunek bankowy M. L. (1) kwotę pożyczki w dwóch transzach po 50.000 zł w dniach 1 i 3 kwietnia 2009 r. (potwierdzenie przelewu –k.22-23)

W dacie zawarcia umowy pożyczki M. L. (1) był prezesem spółki N. C., której prokurentem był D. P.. M. L. został odwołany z funkcji prezesa w 2010 r. Spółka była wówczas zadłużona. M. L. był pozywany jako prezes zarządu spółki, toczyły się przeciwko niemu postępowania egzekucyjne, o czym wiedział D. P.. (zeznania świadka M. L. (1) –k.178 odwrót, czas nagrania 00:15:49-00:24:06)

Dnia 25 marca 2009 r. M. L. (1) nabył od A. P. (1) prawo użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej położonej w Z. przy ul. (...), nr działki (...) oraz prawo własności znajdujących się na nieruchomości budynków za kwotę 300.000 zł. (akt notarialny –k.24-28)

W 2010 r. M. L. (1) wyjechał do Norwegii ponieważ w Polsce toczyły się przeciwko niemu postępowania egzekucyjne. Zadłużenie M. L. wiązało się głównie z działalnością spółki (...), poza tym M. L. miał dług u powoda z tytułu zaciągniętej pożyczki. Pozwani wiedzieli o kłopotach finansowych M. L. w dacie jego wyjazdu do Norwegii. (zeznania świadka M. L. (1) –k.179-179 odwrót, czas nagrania 00:34:28-00:48:25)

Dnia 21 sierpnia 2012 r. A. P. (1) działająca w imieniu i na rzecz M. L. (1) sprzedała prawo użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej położonej w Z. przy ul. (...), nr działki (...) oraz prawo własności znajdujących się na nieruchomości budynków (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z., reprezentowanej przez M. P. za kwotę 220.000 zł. Cena miała być zapłacona w pięciu równych ratach po 44.000 zł w terminach do 30 listopada 2012 r., 28 lutego 2013 r., 31 maja 2013 r., 31 sierpnia 2013 r., 30 listopada 2013 r. z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminom płatności. (akt notarialny –k.32)

Cena sprzedaży została zapłacona w pięciu ratach: kwota 50.500 zł w dniu 27.11.2012 r., kwota 44.000 zł w dniu 25.02.2013 r., kwota 30.000 zł w dniu 29.05.2013 r., kwota 5.500 zł w dniu 29.11.2013 r., kwota 90.000 zł w dniu 23.03.2016 r. (kopie dowodów wpłat poświadczony za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika pozwanych – k.53-54)

W dacie sprzedaży nieruchomości M. L. (1) był zadłużony na około 300.000 zł. Celem sprzedaży nieruchomości było uchronienie jej przed egzekucją komorniczą. (zeznania świadka M. L. (1) –k.178 odwrót, czas nagrania 00:24:06-00:28:00)

Dnia 8 lipca 2013 r. M. L. (1) złożył w formie aktu notarialnego oświadczenie o poddaniu się egzekucji do kwoty 150.000 zł w zakresie obowiązku zwrotu na rzecz powoda kwoty pożyczki z dnia 31.03.2009 r. wraz z odsetkami za opóźnienie oraz wszelkimi innymi kosztami. (akt notarialny –k.29-29 odwrót)

Postanowieniem z dnia 18 lutego 2014 r. Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim nadał w/w aktowi notarialnemu klauzulę wykonalności przeciwko dłużnikowi M. L. (1) do kwoty 150.000 zł. (postanowienie –k.30)

Dnia 13 marca 2014 r. powód złożył wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko M. L. (1), kierując go do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Cieszyne. (wniosek - załączone akta Km 325/14)

Dnia 2 lipca 2014 r. egzekucja prowadzona na podstawie w/w tytułu wykonawczego została umorzona ze względu na jej bezskuteczność. Tytuł wykonawczy został zwrócony wierzycielowi. (postanowienie, pismo –załączone akta Km 325/14)

Dnia 22 lipca 2014 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. reprezentowana przez D. P., sprzedała prawo użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej położonej w Z. przy ul. (...), nr działki (...) oraz prawo własności znajdujących się na nieruchomości budynków M. P., J. P. i G. P. w udziałach po 1/3 części za łączną cenę w kwocie 231.000 zł. Kupujący zobowiązali się zapłacić cenę w kwocie po 77.000 zł od każdego z nich w terminie do dnia 31 grudnia 2014 r. (akt notarialny –k.32)

W dniu 21 października 2016 r. M. L. (1) złożył w formie aktu notarialnego oświadczenie o odrzuceniu spadku po swojej matce O. L.. (akt notarialny –k.56-57)

M. L. (1) jest współwłaścicielem w 1/2 części nieruchomości położonej w Norwegii w miejscowości K.. Nieruchomość jest obciążona hipoteką w kwocie 2.000.000 koron norweskich na rzecz N. Bank. (tłumaczenie informacji z księgi wieczystej –k.93)

Obecnie M. L. (1) mieszka w Norwegii, pozostaje w związku partnerskim. Jest bezrobotny, otrzymuje zasiłek dla bezrobotnych w wysokości 10.000 koron norweskich miesięcznie. Jest właścicielem dwóch samochodów: F. (...) rocznik 2006 i C. (...) rocznik 2008. Jego rachunek bankowy w Polsce nadal jest zajęty przez komornika. Na rachunku tym nie ma żadnych środków. M. L. nie jest właścicielem nieruchomości na Z.. (zeznania świadka M. L. (1) –k.179, czas nagrania 00:29:26-00:41:43)

A. P. (1) jest siostrą M. L. (1). (okoliczność bezsporna)

(...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. są G. P., J. P. i M. P.. Prezesem zarządu jest D. P., ojciec pozwanych. (informacja z KRS –k.15-20, okoliczność bezsporna)

Powód zna się z M. L. (1) od 1994 r. Do pewnego momentu utrzymywali kontakty i przyjacielskie stosunki, razem wyjeżdżali. Ich stosunki zaczęły się psuć, kiedy upłynął termin zwrotu pożyczki, a ostatecznie zostały zerwane po komunii syna powoda w 2017 r., na której M. L. (1) był gościem. Powód nie prowadził wspólnych interesów z M. L. (1). (zeznania świadka M. L. (1) –k.179, czas nagrania 00:29:26-00:41:43, zeznania powoda –k.276-277, czas nagrania 00:21:43-00:43:15)

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów. Sąd oddalił wnioski dowodowe pozwanych zgłoszone w pkt. 2 i 3 pisma z dnia 17.04.19 r. (k.210). Wnioski te były spóźnione w rozumieniu art. 207 par. 6 KPC, a ich przeprowadzenie spowodowałoby znaczne przedłużenie postępowania. Niesłuszne jest twierdzenie pełnomocnika pozwanych, że zgłoszenie powyższych wniosków stało się konieczne dopiero w świetle zeznań świadka M. L. (1) złożonych na rozprawie w dniu 23 listopada 2018 r. Nawet gdyby tak uznać, nie ma usprawiedliwienia dla złożenia tych wniosków prawie pół roku po tym terminie rozprawy. To samo dotyczy zgłoszonego w piśmie z dnia 4 czerwca 2019 r. (k.257) wniosku o uzupełniające przesłuchanie świadka M. L. (1).

Sąd zważył co następuje:

Przesłanki zasadności roszczenia dochodzonego w niniejszej sprawie określają przepisy art. 527 i nast. k.c. Art. 527 § 1 k.c. stanowi, że gdy skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do

niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć. W przypadku gdy osoba trzecia rozporządziła uzyskaną korzyścią, wierzyciel może wystąpić bezpośrednio przeciwko osobie, na rzecz której rozporządzenie nastąpiło, jeżeli osoba ta wiedziała o okolicznościach uzasadniających uznanie czynności dłużnika za bezskuteczną albo jeżeli rozporządzenie było nieodpłatne (art. 531 § 2 k.c.).

Jak wynika z art. 527 k.c., przesłanki skargi pauliańskiej są następujące:

1. Pokrzywdzenie wierzyciela, jeżeli wskutek czynności prawnej osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową;
2. Działanie dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela;
3. Wiedza lub możliwość (przy zachowaniu należytej staranności) dowiedzenia się o tym przez osobę trzecią.

Pokrzywdzenie wierzyciela polega na tym, że wskutek zaskarżonej czynności dłużnik staje się niewypłacalny lub pogłębia stan swojej niewypłacalności (staje się niewypłacalny bardziej niż był przed dokonaniem czynności). Jak przyjmuje się w doktrynie i orzecznictwie, stan niewypłacalności w rozumieniu art. 527 par. 2 k.c. nie musi oznaczać całkowitej niemożności zaspokojenia wierzyciela. Wystarczające dla przyjęcia pokrzywdzenia wierzyciela jest, by w następstwie zaskarżonej czynności nastąpiło pogorszenie możliwości zaspokojenia się wierzyciela lub jej opóźnienie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2010 r., III CSK 273/09). Inaczej mówiąc pokrzywdzenie wierzyciela powstaje na skutek takiego stanu majątku dłużnika, który powoduje **niemożność, utrudnienie lub opóźnienie** zaspokojenia wierzyciela. Dłużnik staje się niewypłacalny w wyższym stopniu i wtedy, gdy zaspokojenie można uzyskać z dodatkowym znacznym nakładem **kosztów, czasu i ryzyka**.

W przedmiotowej sprawie niewątpliwie jest, że powodowi przysługuje w stosunku do M. L. (1) wierzytelność w kwocie 150.000 złotych. M. L. (1) nie zwrócił powodowi pożyczki w kwocie 100.000 złotych i wobec braku spłaty powyższej pożyczki w umówionym terminie, w dniu 8 lipca 2013 roku w akcie notarialnym złożył oświadczenie, iż jest dłużnikiem R. J. i poddał się egzekucji na zasadzie art. 777 § 1 pkt. 5 k.p.c. do kwoty 150.000 złotych.

Niewątpliwie jest również, że dłużnik M. L. (1) wyzbył się posiadanego majątku, przez dokonanie przedmiotowej umowy sprzedaży z dnia 21 sierpnia 2012 roku (Repertorium A nr 3326/2012) zawartej z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z.. Niewątpliwie jest również, że pozwani (spółka (...) wskutek umowy z 21.08.2012 r. i pozostali pozwani wskutek umowy z dnia 22.07.2014 r.) osiągnęli korzyść majątkową w wyniku dokonania zaskarżonych czynności.

Mając na uwadze fakt, że na skutek przedmiotowej umowy sprzedaży z majątku dłużnika M. L. (1) wyszła nieruchomość o znacznej wartości (cena sprzedaży 220.000 zł) oraz fakt, że obecnie dłużnik nie posiada majątku umożliwiającego wierzycielowi przeprowadzenie skutecznej egzekucji, należy przyjąć, że dłużnik wskutek dokonania zaskarżonej czynności stał się niewypłacalny, a na pewno niewypłacalny w wyższym stopniu niż był wcześniej, a w związku z tym nastąpiło pokrzywdzenie wierzyciela. Dokonanie zaskarżonej czynności niewątpliwie uniemożliwiło zaspokojenie się wierzyciela z nieruchomości, która stała się własnością pozwanych (najpierw spółki, a później osób fizycznych). Jak przyjmuje się w orzecznictwie i doktrynie, dla oceny przesłanki pokrzywdzenia wierzyciela decydujące znaczenie ma stan majątku dłużnika w chwili orzekania.

W świetle powyższego, pozwani, aby skutecznie przeciwstawić się roszczeniu powoda, powinni udowodnić, że dłużnik posiada składniki majątku, pozwalające na zaspokojenie wierzyciela. Pozwani podnosili, że przedmiotowa umowa sprzedaży była odpłatna, a dłużnik uzyskał ekwiwalent sprzedanego prawa o wartości odpowiadającej cenie sprzedaży (220.000 zł). Brak jest jednak jakichkolwiek dowodów na okoliczność, że uzyskane ze sprzedaży środki pieniężne nadal znajdują się w majątku dłużnika w kwocie pozwalającej na zaspokojenie wierzytelności powoda, zwłaszcza że od chwili wpłaty ostatniej raty w kwocie 90.000 zł upłynęło ponad 3 lata. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 7 grudnia 1999 r., I CKN 287/98, czynność prawna dłużnika, za którą otrzymał świadczenie ekwiwalentne, nie powoduje pokrzywdzenia wierzyciela, gdy uzyskany ekwiwalent znajduje się w majątku dłużnika. Pozwani nie udowodnili, aby

dłużnik rzeczywiście był właścicielem nieruchomości położonej w Tanzanii (na Z.). Odnośnie nieruchomości położonej w Norwegii należy wskazać, że nie jest znana wartość przysługującego dłużnikowi udziału w prawie własności, a nieruchomość obciążona jest hipoteką w wysokości 2.000.000 koron norweskich, co stanowi równowartość prawie 900.000 zł. Przydatność tego składnika majątku do wyegzekwowania roszczeń powoda jest więc bardzo wątpliwa. M. L. utrzymuje się w Norwegii z zasiłku dla bezrobotnych, który ze względu na jego wysokość – wg twierdzeń M. L. - nie podlega egzekucji w Norwegii. Pozwani nie wykazali inicjatywy dowodowej zmierzającej do weryfikacji tego twierdzenia, wobec czego należało uznać je za wiarygodne. M. L. posiada w Norwegii dwa kilkunastoletnie samochody, których wartość z pewnością nie wystarcza na zaspokojenie wierzytelności powoda, pomijając nawet komplikacje związane z prowadzeniem egzekucji za granicą. Podane na wydrukach z k.219 i k.221 rzekome wartości tych samochodów są całkowicie niewiarygodne w świetle doświadczenia życiowego i chociażby minimalnej znajomości realiów rynku samochodów używanych. Generalnie należy stwierdzić, że wydruki dotyczące rzekomego majątku M. L. w Norwegii załączone do pism pozwanych z 17.04.2019 r. i 4.06.2019 r. nie mają charakteru dokumentów urzędowych i są bezwartościowe dowodowo, a jak zostało wskazane powyżej wniosek pozwanych o zwrócenie się do norweskich urzędów był spóźniony.

Biorąc pod uwagę powyższe sąd uznał, że została spełniona przesłanka pokrzywdzenia wierzyciela.

Odnośnie drugiej przesłanki –świadomości dłużnika pokrzywdzenia wierzyciela, przyjmuje się, że dłużnik działa ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela, gdy uświadamia sobie, że wskutek dokonania czynności prawnej może spowodować niemożność zaspokojenia się wierzyciela z jego majątku. Ta przesłanka jest spełniona bez żadnych wątpliwości. Z zeznań M. L. wynika (używając wprost jego słów), że celem sprzedaży nieruchomości w 2012 r. było to, żeby nie została zabrana przez komornika.

Kolejną przesłanką skargi pauliańskiej jest wykazanie, że osoba trzecia, która uzyskała korzyść majątkową, wiedziała o działaniu dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć (a zatem gdy brak tej wiedzy jest zawiniony). Zgodnie z art. 527 par. 3 k.c. jeżeli dłużnik dokonuje czynności prawnej z osobą będącą w bliskim z nim stosunku zachodzi **domniemanie** wiedzy osoby trzeciej o działaniu dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela. Chodzi tutaj o taki stosunek bliskości, który uzasadnia przyjęcie, że nabywca zna sytuację majątkową zbywcy.

Wobec tego, że na podstawie powyższej umowy sprzedaży korzyść majątkową uzyskała (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z., która w chwili zawarcia tej umowy reprezentowana była przez M. P. (siostrzeńca M. L. (1)) i której współnikami byli siostrzeńcy M. L. (1): M. P., G. P. i J. P., stwierdzić należy istnienie bliskich stosunków osoby trzeciej z dłużnikiem w rozumieniu art. 527 § 3 k.c., a zatem również przyjęć należy domniemanie, że osoba trzecia (pозwana Spółka) wiedziała, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela. Pozwani domniemania tego nie obalili. Ich twierdzenia, że myśleli, że M. L. jest osobą zamożną są gołosłowne. Sąd oczywiście nie wie, co myśleli pozwani. Rzecz jednak w tym, że pozwani nie wykazali, że mieli uzasadnione podstawy, żeby pozostawać w przekonaniu o dobrej kondycji finansów M. L.. Z zeznań M. L. wynika, że pozwani wiedzieli o jego kłopotach finansowych. Wersja pozwanych jest tym bardziej niewiarygodna, że długi M. L. wiązały się przede wszystkim z działalnością spółki (...), której prokurentem był ojciec pozwanych D. P.. D. P. przyznał zresztą w swoich zeznaniach, że wiedział o kłopotach finansowych M. L..

Należy dodać, że z art. 528 KC wynika, że w przypadku uzyskania korzyści majątkowej przez osobę trzecią bezpłatnie nie trzeba wykazywać przesłanki wiedzy osoby trzeciej o działaniu dłużnika z pokrzywdzeniem wierzyciela. Powód twierdził, że korzyść została uzyskana bezpłatnie bo spółka nie zapłaciła ceny nabycia nieruchomości. Wskazać jednak należy, że kwalifikacja czynności prawnej jako nieodpłatnej w rozumieniu art. 528 KC jest dokonywana na płaszczyźnie prawnej, a nie faktycznej. Czym innym jest bowiem ustalenie, czy strona w zamian za własne świadczenia otrzymała wzajemne świadczenie ekwiwalentne (ustalenie faktu), a czym innym dokonanie oceny, czy skonkretyzowana treść czynności pozwala na uznanie jej za odpłatną albo nieodpłatną w rozumieniu art. 528 KC (ocena prawna) -wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 12.09.2017 r. VI ACa 755/16.

Pod względem prawnym obie zaskarżone czynności były sprzedażą, a więc czynnością odpłatną. Ponadto, w zakresie pierwszej sprzedaży zostały przedstawione dowody zapłaty poświadczony za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika pozwanych. Dodatkowo należy wskazać, że wobec przyjęcia, że pozwani nie obalili domniemania z art. 527 par. 3 k.c., kwestia odpłatności zaskarżonych czynności jest bez znaczenia.

W ten sposób zostały spełnione wszystkie przesłanki uwzględnienia skargi pauliańskiej. Dodać należy, że całkowicie gołosłowne jest twierdzenie pozwanych, że niniejsze postępowanie jest wynikiem działań podjętych przez powoda wspólnie i w porozumieniu z dłużnikiem. Nie ma podstaw aby uznać, że dochodzenie niniejszego roszczenia stanowi nadużycie prawa lub pozostaje w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego.

W dniu 22 lipca 2014 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. reprezentowana przez D. P. (męża siostry M. L. (1)) dokonała sprzedaży wyżej wskazanego prawa użytkowania wieczystego oraz prawa własności znajdujących się na działce budynków na rzecz M. P., G. P. i J. P., a zatem osób, które były współnikami powyższej Spółki już w dniu 21 sierpnia 2012 roku, tj. w dniu sprzedaży tego prawa przez dłużnika M. L. (1) na rzecz powyższej Spółki. W takich okolicznościach Sąd uznał, że zostało wykazane, iż M. P., G. P. i J. P. wiedzieli o okolicznościach uzasadniających uznanie czynności dłużnika M. L. (1) za bezskuteczną wobec powoda stosownie do treści art. 531 § 2 k.c.

Powództwo podlegało więc uwzględnieniu w zakresie obydwu zaskarżonych czynności prawnych.

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 98 KPC w związku z art. 105 par. 1 KPC. Powód poniósł koszty procesu w wysokości: 7.500 zł opłata od pozwu i 5.400 zł koszty zastępstwa procesowego obliczone od wartości przedmiotu sporu, przy uwzględnieniu przepisów obowiązujących w dacie wszczęcia postępowania- łącznie 12.900 zł, które należało zasądzić w częściach równych od pozwanych.